

Prekentekest: Matt 13,24-30

Jesus la fram for disiplene en annen lignelse og sa: Himmelriket kan lignedes med en mann som hadde sådd godt korn i åkeren sin. Og mens alle sov, kom hans fiende og sådde ugress blant hveten og gikk sin vei. Da nå kornet skjøt opp og satte aks, kom også ugresset til syne. Tjenerne gikk da til husbonden og sa: "Herre! Var det ikke godt korn du sådde i åkeren? Hvor er da ugresset kommet fra?" "Det har en fiende gjort," svarte han. Tjenerne spurte ham: "Vil du vi skal gå og luke det bort?" "Nei," svarte han, "for da kommer dere til å rykke opp hveten sammen med ugresset. La dem begge vokse der sammen til høsten kommer. Og når det er tid for innhøsting, skal jeg si til høstfolkene: Sank først ugresset og bind det i bunter for å brenne det, og så skal dere samle hveten i låven min."

La oss konsentrere oss om Jesu åkerland. Da er det best å lukke øynene. Vi tar oss tid til å leve oss inn i det Jesus forteller. – Lukk øynene og se for deg et landskap med en åker. – En mann sår korn på gamlemåten. Sårkornet har han med seg. Han kaster kornet utover marken med hendene. – Jevne bevegelser. Hele åkeren skal sås. – Ser du at han som sår er full av forventning? Ser du håpet i øynene? – Han vet med seg selv at kornet er spirekraftig, av beste kvalitet.

En tid har gått. Du ser for ditt indre øye åkeren når det begynner å spire. Du kjenner lukten av vår. Ser du de grønne spirene som sprenger seg vei opp av jorden? Ser du de vokser? To cm. - ti cm. - femten cm. De vokser seg store. Men hva er det nå som skjer? Mange av aksene begynner å få en annen form enn forventet. Du kjenner det igjen. Blant kornet er det ugress. Du blir urolig, overgitt og trist. Noen går og spør; var det ikke godt korn som ble sådd? Hvor er da ugresset kommet fra? Jasså, det har fienden gjort. Sier du det.

Så er det ikke en åker du ser, men en hel verden, et lokalsamfunn og en menighet. Så er det ikke korn du ser, men Guds ord du hører forkynt. Det samme Ordet forkynnes i disse dager ut til de fjerneste strøk på vår jord. I vårt samfunn har nesten alle hørt Guds ord forkynt. Et ord fra Gud har slått rot. Du er selv en del av Guds åker.

Så veksler perspektivet. Du ser deg selv fra utsiden. Hva slags vekst er du? Er ditt liv båret frem av Guds Ord? Eller har fremmed tankegods slått rot? Hva tenker du om ditt forhold til sårkornet? Sårkornet er Jesus selv. Ser du hans omsorg for det kornet han har sådd?

Så kan du åpne øynene. Sårkornet har sådd godt korn. Sårkornet er bilde på både Guds ord som sås og på mennesker som hører Guds rike til. Men så finnes det blant kornet ugress. Svimling er en ettårig art i gressfamilien. Den er et aksgress som blir 50-60 cm høy. Planten er giftig pga. en parasittisk soppart som nesten alltid er til stede. Kanskje det var svimling Jesus hadde i tankene da han talte om ugress i kornåkeren. Svimling har et stort rotsystem. I kornåkeren vil den kunne flette sine røtter sammen med kornplantens røtter. Derfor går det ikke an å rive opp ugresset uten at det samtidig tar med seg kornplanter.

Det finnes altså kornplanter bundet sammen med ugressets røtter, men like fullt er disse kornplanter som lever sine liv som hvete, sådd av

såmannen, om enn i trange omgivelser. Av hensyn til disse skal lukingen utsettes til høsten. Såmannen har omsorg for plantene sine. Også disse, omgitt av ugress, har livets rett. Dermed lever kornplanter og ugress side ved side i Guds åkerland, så lenge tiden består. Vi skal ikke luke. Vi skal ikke rive noen opp med rota. Gud lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over dem som gjør rett og dem som gjør urett. Og slik skal det være til den siste dag. Dommen hører Herren til.

Så er da dette en beskrivelse av kristnes kår i en verden av forskjellige vekster. Ord sås ut fra Gud. Disse ordene har en voldsom spirekraft i seg. Samtidig vet vi det også sås ut ord fra Guds motstander, Satan, eller djevelen. Også det er en realitet. Disse ordene kan til forveksling se like ut med Guds såkorn. De kan vokse opp side ved side, og lenge ser man ikke at det er noe annerledes med det som vokser opp fra disse ordene, enn med det som vokser opp av Guds ord.

Vi lever i et samfunn som siden kristendommen kom til landet har vært preget av den kristne tro. Kristne normer har fått prege skole, samfunn og hjem. Guds ord har stått høyt i kurs hos mange. Så har vi vært vitne til i den senere tid en stadig sterkere kamp for å hindre at Guds ord får innflytelse. I en artikkel som stod i Dagen i denne uka, refererer lederen av Ungdom i Oppdrag, Alf Johan Magnus, til en bok av Alice Bailey fra 1950. Denne boka, *The Plan*, som den heter, skal hun ha skrevet nærmest som diktat etter instruksjon fra en tibetansk ånd som hun hadde overgitt seg til. Målet var å befri menneskene for kristendommens restriksjoner. I boka sier hun rett ut at den viktigste målgruppen å konsentrere seg om er barna. Glem voksne, de vil i mindre grad la seg påvirke, mener hun, men hver ny generasjon kan føres lenger og lenger bort fra en kristen tankegang. Som første punkt må en derfor gjøre alt for å fjerne Gud fra skolen. Det som ikke sies er ikke viktig.

Det neste er: Fjern forestillingen om en personlig Gud som har vilje og evne til å frelse. Da vil de ikke spørre etter ham. Videre sier hun; bryt ned det bibelske familiemønsteret og løsriv seksuell utfoldelse fra ekteskapets rammer. Siden sex er menneskets høyeste nytelse, hevder hun, må alle former tillates. Så gir hun eksempler på det ene etter det andre som vi kjenner fra vår tid. Så sier hun: Ingen må behøve å bære konsekvensene av sine valg. Derfor må abort legaliseres.

Så oppsummerer Alf Johan Magnus: "Når en har iaktatt hva som har skjedd i Norge de siste 30 år, kan det virke som om noen har nilet Alice Bailey." Skal vi gi han rett i hans iaktakelse? I alle fall bærer vår tid et tydelig preg av den samme ånd som hennes bok er skrevet i. Og det, kjære menighet, er ikke Guds Ånd, men Guds fiendes ånd.

Skal tro om ikke Guds fiende har sådd sitt ord. Skal tro om ikke Guds fiende har hvisket noen i øret det samme budskapet; fjern kristendomsfaget som dåpsundervisning, fjern den kristne forkynnelsen i skolen, erstatt den kristne dåp med navneseremoni og konfirmasjonen med et borgerlig alternativ. Fjern den kristne rammen rundt samlivet, og fjern den siste motstanden mot abort.

Så kan vi med sorg iaktta at kampen mot det som river ned, den kampen er ikke lenger bare en kamp mellom kirken og de nedbrytende kreftene utenfor, men også blitt en kamp innen kirken mot de

nedbrytende kreftene i dens midte. Dette er i sin sum ikke utvikling, kjære venner, men nedbygging av de mulighetene Jesus Kristus har til å nå mennesker med sitt ord, det ordet som kan spire og gi mennesker et helt nytt liv. "For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet." Ef. 6,12.

"Guds ord, det er vårt arvegods, det våre barns skal være." Måtte det være så vel. Måtte det kunne sies om oss som det står i denne salmen av Grundtvig: "Gud, gi oss i vår grav den ros, vi holdt det høyt i ære! Det er vår hjelp i nød, vår trøst i liv og død; o Gud, hvordan det går, la dog mens verden står, det i vår ætt nedarves!"

Vi lever i en tid da vi må kjempe for at Guds ord, som bygger opp, skal få rom hos oss. Vi trenger alt vi kan få av kristent arbeid for barn og unge. La oss huske på å takke Gud for og be for lederne av Torsdagsklubben og Rjubako, og omslutte barna og konfirmantene med forbønn og omtanke. Videre trenger vi gudstjenestefellesskapet. I Hebr.10 står det: "La oss ikke holde oss borte når vår menighet samles, slik som noen pleier å gjøre. La oss heller oppmuntre hverandre, så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg."

Gud har gitt oss menigheten, kalt hyrder, satt prester til å forkynde Guds ord og forvalte sakramentene fordi menigheten trenger det, fordi du trenger det. Det er nødvendig med en tjeneste med Ord og sakrament, det er nødvendig for en kristen å gå til gudstjeneste, eller i det minste å ta til seg av Guds ord og gå til nattverd. Det er slik vi er kalt til å leve. Ellers hadde ikke Gud gitt oss kirken, menigheten, han hadde ikke gitt oss nådemidlene; dåpen, Ordet, nattverden. Vi har fått nådemidlene for å bruke dem.

Menigheten er det åndelige hjemmet. Er du glad i hjemmet ditt? Er det her du får deg mat, finner hvile og får deg nye krefter? Møtte du i dag med forventning til Guds spirekraftige ord, hva det kan gjøre i ditt liv? Så er det ikke vår oppgave å spørre: Hva med de som ikke går i kirken, men kaller seg kristne? I hvert fall er det ikke vår oppgave å svare på hva som blir det enkelte menneskets evige skjebne. Dommen hører Herren til. Her skal ingen av oss luke i Guds åker.

Da Jesus til sist var alene tilbake med disiplene, da flokken var gått hjem, da forklarte han liknelsen slik: "Den som sår det gode kornet, er Menneskesønnen. Åkeren er verden. Det gode kornet er de som hører riket til, ugresset er de som hører den onde til. Fienden som sådde ugresset, er djevelen. Høsten er verdens ende, høstfolkene er englene. Og likesom ugresset blir sanket sammen og brent på ilden, slik skal det gå ved verdens ende: Menneskesønnen skal sende sine engler ut, og de skal sanke sammen og ta bort fra hans rike alt som fører til fall, og alle som gjør urett. Så skal de kaste dem i ildovnen, der en gråter og skjærer tenner. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Fars rike. Den som har ører, hør!" Matt.13,36-43.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.